

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 25. Pelagiani in Oriente damnati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

stantia, quam nobis inesse Manichæi sibi Sæculum V.
 imaginabantur. In libro IV, duo præ- A.C. 421.
 cipue probat; Infidelium non esse veras c. 3. n. 16. c. 12
 virtutes, & concupiscentiam etiam Scri- n. 60. c. 14. n.
 ptorum Gentilium testimonio malam 72. c. 15. n. 78
 esse. Explicat per digressionem, quo- c. 8. n. 42. c. 1.
 modo Deus velit, ut omnes homines n. 4.
 salventur. In libro V. docet, omnes
 Christianos peccato adscribere pœnas,
 quas parvuli a primis cunis patiuntur,
 & exclusionem a Regno Dei, si sine Ba-
 ptismo moriantur. Peccatum posse esse c. 3. n. 10. & c.
 pœnam peccati præcedentis, cujus ex-
 emplum habemus in illis, qui a S. Paulo Rom. I. 18.
 in sensum reprobum traditi dicuntur;
 atque ex eadem massa damnata quosdam c. 4.
 gratuito eligi, alios esse vasa iræ. In c. 3.
 libro VI. fidem de peccato Originali ex
 Baptismo infantum, ex Cæremoniis ex-
 orcismorum, & afflatus ad abigendum
 Dæmonem confirmat. Ostendit ab ex- c. 6. 7.
 emplo olivæ hortensis, quæ non nisi o-
 leastrum producit, oportere, ut Regene-
 rati filios peccatores generent, & per Ba- c. 13.
 ptismum sanctificari etiam corpus, quam-
 vis maneat corruptibile.

§. XXV.

Pelagiani in Oriente damnati.

Ex quo Zosimus Papa sententiam pro- III. in Jul.
 nuntiaverat, usque ad annum 431. c. I. n. 5.
 Pelagiani Concilium universale agi po-
 Hist. Eccles. Tom. V. G g g stula-

Sæculum V. A. C. 421. stulabant, criminantes, hanc ipsam detractionem malæ causæ Catholicorum esse argumentum. S. Augustinus respondebat, hos esse omnium Hæreticorum clamores. *Causa vestra, inquit: nuper coram Episcopis, qui Judices competentes sunt, finita est, nihil restat examinandum; sed tantum, ut pronuntiata exequamini, & acquiescatis, cogendi estis.* Jam anno 417. S. Augustinus, cum Carthagine concionaretur, dixerat: *Jam in hoc negotio duorum Conciliorum Rescripta ad Sedem Apostolicam missa; venit Responsum, judicata est causa.* Loquebatur de duobus Conciliis Carthaginensibus & Milevitano, & Papæ Innocentii Rescriptis. (*)

Serm. 131.
v. 10. al. 2. de
Verb. Apost.

Sup. l. XXII
S. 30.

Ergo

(*) Pater Balduinus hic Fleurium malæ fidei accusare non veretur, quod transfulerit: *La Responce est venue. Venit Responsum*, cum vertere debuisset: *Venit Rescriptum*. Quia, inquit, vox: *Rescriptum*, indicat latam sententiam, e contra *Responsum*, est vox communis; & citat ad hanc veritatem comprobendam Dictionarium universale. Attamen quod Fleurius in hac linea vocat Responsum, in sequenti appellat S. Papæ Innocentii Rescripta. Quis hic præter P. Balduinum vel minimum malæ fidei restigium deprehendat?

Nihilominus ulterius dicit: *Multo magis malam ejus fidem indicat, translatio illorum verborum*

Ergo Pelagiani Episcopus Orientis ^{Sæculum V.}
 convenere, querentes, se injustam ab ^{A. C. 421.}

G g 2 Occi-

borum: *Causa finita est; La cause est jugée, judicata est causa; quia inter has voces magna est differentia, prima indicat, nullam amplius dari appellationem, altera appellationem admittit. Hoc vero attentione dignum, quod paulo ante (nempe in superioribus lineis Fleurius) dum de Sententia a Concilio lata loquitur, transtulerit: Causa finita est, & deinde de Sententia Papæ loquens, posuerit; causa judicata est. Ita Pater Balduinus pulcherrime! verum oscitantiam suam prodit, quod non attenderit hoc Concilium Innocentii Papæ Rescriptis esse posterius, & non ab Auctoritate Summi Pontificis Zosimi separatam; est enim Sermo de Epistola Zosimi Papæ, qua Decreta Concilii Africæ anni 417. ut Libro Sup. §. L. vidimus, adversus Pelagium, & Celestium confirmat, quæ Epistola ad Episcopos Ægypti, & Orientis, Jerusalem, Constantinopolim, Thessalonicam, & ad omnes Mundi Episcopos missa, cum præcepto, ut subscriberent; etiam omnes Episcopi, pauculis Hæreticis exceptis, subscribere. Ruit ergo P. Balduini suspicio, quasi Fleurius plus auctoritatis cuidam Concilio, quam Papæ voverit tribuere. Hinc etiam Anonymus I. contraria suspicione tenetur; & putat in observatione ad hunc locum, Fleurium credidisse, post Confirmationem S. Innocentii duorum Conciliorum Africæ, nempe Carthagenensis, & Milevitani*

Sæculum V. Occidentalibus persecutionem pati. Aliquos ex suæ Sectæ Episcopos fugitivos

A. C. 421.

*Nestor. ep. ad
Cælest. ep.
Cælest. ad
Nest. Prosp.
carm.*

c. 2.

*Mercat.
Comm. an.
439.*

Constantinopolim miserant; sed Artius his Novatoribus antiquam Ecclesiam eisdem opposuit, Legatos rejecit, & nequidem, ut Constantinopoli manere liceret, indulgit. Nihil melior sors eosdem Iphesi excepit, ubi verosimiliter ideo Præsidium sibi concedendum speraverant, quod Cælestius in hac urbe habitasset. Eisdem circiter tempus actio contra Pelagium mota in Concilio, cui Theodorus Episcopus Antiochenus præerat. Accusatores iterum Heros, & Lazarus. Ipsi Hæresis convictus, & locis sanctis Jerusalemæ pulsus. Episcopus Prayles, & Theo-

levitani, causam fuisse judicatam, & deinde, postquam Zosimi Papæ Epistolæ omnes orbis Christiani Episcopi adhæsisent, finitam. Ego vero firmissime credo, Fleurium, virum sincerissimum, nullo consilio utrumque posuisse; apud me causa judicata est, causa finita est, præsertim cum de S. Augustini, hæc scribentis, sensu aliunde constat, Synonyma sunt. Cæterum Anonymus hic dicit, Fleurium melius facturum fuisse, si hæc S. Augustini verba, quælibet suo tempore reddidisset, & eadem verba latina iisdem etiam verbis gallicis reddidisset, & viro huic prudenti in mentem non venit præstantissimum Historiæ Scriptorem malæ fidei arguere. Ad Reliqua, quæ dicit P. Balduinus in hac Reflexione, respondere, nequidem operæ pretium est.

Theodotus hac super re ad Papam Epi-
 stolas dedere. (*) Exinde nullibi am-
 plius de Pelagio mentio occurrit. Et
 quia Senex erat, conjicitur, haud diu su-
 pervixisse. Julianus inter illos fuit, qui
 in Orientem profecti sunt; ibi versatus
 creditur anno 421. Per varias Provin-
 cias peregrinatus cum sociis, venit etiam
 in Ciliciam ad Theodorum Mopsueste-
 num, quem tanquam Magistrum vene-
 rabatur, & cujus consilio uti volebat, o-
 cto libros, quod & perfecit, adversus S.
 Augustinum scripturus. His non ob-
 stantibus, cum Julianus e Cilicia abiis-
 set, Concilium actum est, in quo ipse
 Theodorus, damnatis Pelagianorum er-
 roribus, etiam Julianum anathemate
 percussit.

Sæculum V.
 A. C. 421.

*Mercat.
 Præf. in
 Symb. Theos.*

Sub id tempus, atque anno 421. ve-
 rosimilius obiit S. Maria Ægyptiaca, pœ-
 nitentiæ actæ rigore celeberrima. Erat
 in Palæstina Anachoreta, cui nomen Zo-
 simus; huic, peractis in Monasterio quin-
 quaginta tribus annis, in mentem venit,
 neminem se ipso exercitiorum in vita
 Ascetica existere. Ut iste error Seni
 eximeretur, & doceretur, semper ad
 perfectionem progrediendi locum super-
 esse, imperatum est ei, ut Monasterium,

*v. Boll. 2.
 Apr. p. 67.*

G g 3 prope

*Est M. 2.
 200000*

(*) Hic iterum Papæ Auctoritas in Oriente
 elucet.

Sæculum V. A. C. 421. prope Jordanem positum, adiret. Ibi
 exceptus, re ipsa expertus est, vitam a
 Monachis admodum perfectam duci. In
 Quadragesima omnes Monasterio egre-
 diebantur, & superato Jordane, in des-
 erto spargebantur in diversa. Alii mo-
 dicam secum ferebant annonam, alii ob-
 viis oleribus nutriebantur. Ad Mona-
 sterium redeuntibus, de iis, quæ per id
 temporis egissent, colloqui non licebat.
 Zosimus semper ulterius progressus ad
 intima penetrare cupiebat, ut forte in
 Anachoretam cæteris perfectiorem in-
 cideret. Cum per dies viginti processis-
 set, aliquando sub meridiem substitit ac-
 quieturus; preces ad sextam recitanti,
 a longe quasi corporis humani figura ob-
 jecta est; expavit primum, & Crucis si-
 gno se muniit, tum agnovit, esse revera
 hominem, qui nudus, solis ardore adu-
 stus, & candidis capillis videbatur. Cœ-
 pit igitur eo currere, gaudio exultans,
 sed homo ille fugiebat; sensim tamen
 appropinquans, ubi exaudiri potuit, cla-
 mavit, ut sisteret, & suam sibi Benedic-
 tionem impertiretur. Tandem, fugiens
 respondit: *Zosime! Abba! femina sum
 projice pallium tuum, quo tegar, & in
 te accedere possim.* Extimescens Zoso-
 mus, quod se nomine suo compellisset,
 Sanctam esse non dubitavit. Pallio deo-
 de involuta eum colloqui cœpisset, ro-
 gavit

S. Maria Æ-
 gyptiaca.

gavit ipse, ut quæ esset, & cur hoc vitæ ^{Sæculum V.}
genus elegisset, narraret. Ipsa petenti A. C. 421.
satisfecit in hunc modum:

In Ægypto nata sum. Annum duo-
decimum egressa, relictis parentibus veni
Alexandriam, ubi in omnem licentiam
effusa, vitam adeo infamem duxi, ut vel
recordari pudeat. Septendecim annis in-
ter has abominationes consumptis, vidi
hominum turbam ad mare properantem.
Interrogo, quo irent, responsum, ire Je-
rosolymam, ad Festum Exaltationis S. Cru-
cis celebrandum. Navem conscendi, omnem
occasionem captans illicitis fruendi vo-
luptatibus. () Hoc Festum S. Cru-^{Sup. l. XI.}*
is illud est, quod a Constantini tempo-^{S. 54.}
ribus 13. Sept. agebatur. Tum Sancta
ita sermonem profecuta: Ubi Jerosoly-
mam veni, ipsa Festi die, hominum mul-
titudini immixta, Ecclesiam ingressura
eram, in qua S. Crux ostendebatur; sed
vi occulta repellebar. Tandem progredi
non valens, in areæ angulum concedo,
subiitque tunc primum cogitatio, me mea
crimina indignam reddidisse, quæ San-
ctum hunc locum ingrederer. Tum in
lacrymas soluta, capiti pectus percutere, e-
levatis oculis vidi supra me depictam san-
ctæ Virginis imaginem, rogavi, ut mihi

G g g 4 in-

(*) Hic dispicimus, quam antiqua in Eccle-
sia sit S. Crucis Veneratio.

Sæculum V. ingressum in Ecclesiam obtineret, promissum
A. C. 421. me Sæculo remuniatura, & quocumque
duceret, secuturam.

Tum expedite intro, conspexi sanctam
 Crucem, & pavementum loci sancti os-
 lata sum; regressa sanctæ Virgini Gra-
 tias egi, & rogavi, ut me dirigeret; au-
 divi vocem a longe mihi acclamantem: Si
 Jordanem transieris, certe adjuveris.
 Ex area egredienti, aliquis mihi tres ar-
 ses argenteos donavit, quibus panes tres
 emi, & postquam quæsvi, quæ via ad
 Jordanem duceret, reliqua diei parte iter
 faciens, vespere ad Ecclesiam S. Joannis
 Baptistæ prope fluvium perveni. Ibi SS.
 Mysteriis refecta, medium unius de pani-
 bus meis comedi, & trajecto Jordane in
 hanc evemum veni. At quantum temper-
 ris jam effluxit, ex quo hic versaris in-
 quit Zosimus: Sunt, inquit illa: quan-
 tum conjicere possum, quadraginta septem
 anni. Ipse: Quod vero alimenti genus
 invenisti? Illa respondit: Pane, quem
 attuleram, aliquamdiu sustentato sum, &
 deinde oleribus, quæ in deserto colli-
 gimus. Rursus Zosimus: An tot annos sine la-
 bore, & ob tantam, subitamque mutati-
 onem imperturbata transegisti? Ad ea, in-
 quit illa: quæ ex me quæris, referendis
 borresco, & nescio, an narrare potuerim,
 quin rursus periculis me exponam. Zo-
 simus,

simus, nihil me celes. Et illa narrationem Sæculum V.
A.C. 421.
prosecuta est in hæc verba:

Annis septendecim in pravos affectus, tanquam feroces bestias mihi pugnandum fuit. Vino dedita fueram, jam vero aqua deerat, qua sitim restinguerem. Carmina turpissima, quæ in memoriam redigebant, canere impetus erat, desideria pudenda vehementissime urgebant, flammam in sinu circumferebam, qua consumebar. Tum pectus tundebar, & prosternebar in terram, eamque lacrymis rigabam. Tandem ad S. Virginem, Patronam meam, quæ nunquam me deseruit, confugiebam. Detritis vestibus, multum me jam frigus, jam calor afflixit, sæpe in terram prolapsa, sine motu, & sensu jacebam. Magnis quoque Dæmonum tentationibus vexata sum. Cum sermoni nonnunquam textus ex Scriptura infereret, interrogavit Zosimus, an litteris operam dedisset; illa subridens: Crede mihi! ex quo Jordanem transivi, usque in hanc diem animam viventem non vidi, nec Brutum etiam, nec unquam litteras didici, sed Deus Psal. 39. 10. est, qui docet homines scientiam. Cæterum noli plura interrogare, & de omnibus, quæ tibi patefeci, per Dominum nostrum Jesum Christum adjuro te! ne cuiquam mortalium aliquid reveles, donec me Deus ex hoc mundo vocaverit. Id tantum, quod modo dicam, facito! in

G g g 5

Qua-

Sæculum V. *Quadragesima anni sequentis pro more tui*
A. C. 421. *Monasterii Jordanem non transito, more*
domi, & Vespere Cœnæ Domini accipe
Corpus, & Sanguinem Jesu Christi, &
in ripa Jordanis, qua habitatur, me ex-
pecta. Nam Sacra Dona ex eo tempore
non accepi, ex quo ea in Ecclesia S. Jo-
annis sumpsi, & modo sumere ardentissi-
me desidero.

Hæc locuta, se precibus ejus com-
mendavit, & ad intima deserti refugit.
Zosimus genua flexit, & humum oscu-
latus, ubi Sancta pedes fixerat, reverus
est Deum laudans, & perfusus gaudio;
ad Dominicam Palmarum cum cœteris
Monasterii limen attigit. Toto hoc an-
no nihil de iis, quæ viderat, loqui ausus,
Quadragesimam impatienter expectabat.
Ubi initium sacri temporis adfuit, cœ-
teri Monachi pro more exierunt; ipsum
febris invasit, coegitque manere, secun-
dum verba Sanctæ, quæ dixerat, fore,
ut etiamsi vellet, non posset egredi. Post
dies aliquot sanitati restitutus est. In
Cœna Domini positum in parvo Calice
Corpus, & Sanguinem Domini Nostri ac-
cepit, atque in canistro ficus, dactylos, &
paucos lentes; hæc portans processit ad
ripam Jordanis, sedensque Sanctam ex-
pectavit. Anxie cogitanti, quo pacto
mulier ad se super aquas transvehere-
tur, visa est in adversa ripa, signum Cru-
cis

cis super flumen formans; mox super a-
 quas gradiens ad eum venit. Ipse ob-
 stupuit, cumque inclinare se coram ea
 pararet, ipsa inclamans, dixit: *Quid fa-
 cis? o Pater! memento te esse Sacerdo-
 tem, & divina Mysteria portare!* Dein-
 de rogavit, ut Symbolum, & Orationem
 Dominicam recitaret, & postquam san-
 ctum Sacramentum recepisset, rursus ro-
 gavit, ut anno sequenti usque ad torren-
 tem, ubi se hac vice invenisset, rediret.
 Ipse vicissim rogare, ut escas, quas attu-
 lisset, acciperet; ipsa tres solummodo
 lentes extremis digitis prehendit, & se
 precibus ejus commendans, super Jorda-
 nem, ut venerat, regressa est.

Anno sequenti Zosimus in Desertum
 pro more exiit, & ubi ad torrentis dilu-
 vium pervenit, vidit Sanctæ defunctæ
 corpus jacens, cujus pedes lacrymis suis
 madefecit. Psalmos deinde recitavit,
 precesque in funeribus dici solitas. Du-
 bitanti, an eam sepelire oporteret, ocu-
 lis incidit in Scripturam ad caput defun-
 ctæ in terra formatam: *Abba Zosime!
 hic misellæ Mariæ corpus sepeli, & ora
 pro me! mortua sum eadem nocte Passio-
 nis Domini, postquam sancta Mysteria ac-
 ceperam.* Gaudebat, quod sanctæ Mu-
 lieris nomen sibi fuisset revelatum; sed
 quomodo terram foderet, non occurre-
 bat, nisi adveniens leo isto labore fuis-
 set

Sæculum V,
 A. C. 421.

Seculum V.
A. C. 421.

set defunctus. Ergo corpusculum Sanctæ sepelivit, rogans eam, ut pro omnibus Deum oraret. Ad Monasterium reversus, omnia, quæ a Sancta tæm, raro pœnitentiæ exemplo, audierat, & viderat, narravit. Ipse ferme centenarius ad Superos abiit, atque illius ætatis Scriptor hanc Historiam, referentibus Monachis, concinnavit. Ecclesia secunda die Aprilis S. Mariam Ægyptiacam, & S. Zosimum quarta honorat. (*)

Martyr. R.
21. & 4. April.

§. XXVI.

Persecutio in Persia.

Theod. V.
hist. c. 39.

Ecclesia quidem Orientalis, Imperatore Theodosio Juniore, pace fruebatur, dum Christiani in Persia furiose vexabantur.

(*) Unserm Uebersetzer ist diese Geschichte verdächtig, des Bollandus Werk ist ihm keine Zensurung. Allein der Herr Fleury hat sie würdig gehalten seinen Geschichten einzuverleiben, gegen welchen der Uebersetzer in der Kritik nur ein elender Strümpfer ist. Vielleicht gefällt ihm die Geschichte der heil. Mariæ Ægyptiacæ darum nicht, weil von der Verehrung, und Anrufung der heil. Jungfrau Mariâ Erwähnung geschieht. Gewiß kann die Maria von Aegypten die erste Person nicht gewesen seyn, welche die heil. Mutter Gottes um Hilfe gerufen; dieses muß ihr in der Auferziehung beigebracht worden. Da wird auch erwiesen, daß es in diesem Jahrhundert schon gebräuchlich war, die heil. Mutter Gottes abzuschildern.